

פ. יזהר — החורשה בגבעה (ספרית פועלים)

שים ומרועננים, כאילו זה עתה נתחדש
יורדו לעולם.

יזהר „מוכל אל נפשו“ כמאמר ההג'
ועצמו ונפשו — הן זהו ה„עצם“ הארץ'
ישראל האמיתי והמקורי, וזהו הנפש
השלמה הארץ-ישראלית השואפת את
ניקתה משרשי העסיסיים והעמוקים של
ישראל, ואיך אפשר לחפש דמוי לו? ולשם
מה? וכי עבר מי מבני אירופה ואסיה ליי'
לה מלווה כזה כאשר עברו אלה הבחורים
ב„חורשה בגבעה“? וכי הרגיש אי-פעם
אדם היושב על אדמתו מדורג זרות את
אשר מרגיש בחור מִישראל. שתור אל
האדמה והוא צריך לנעוץ את צפרניו בקר'
קע ולהיאחז בה כדי שלא יבוא עם שבע'
אדמה ואכול שממה ויתנקש בו ובאדמתו?
האפיקנים הגדולים, סקנדינביים או צר'
פתיים, תארו באמנות מפליאה חיי כפח'
אמתיים וקשה האדם אל האדמה, או תארו
סבכים נפשיים או יצרים מלוהטים, אבל
דרכי-האדם ונפתוליו בחיי עם צמא-גאון
לה ורעב למולדת לא דאו, ואפילו אם היו
רואים לא היו יודעים לתארם, כי שבעים
הם.

וכאן כוחו של יזהר הפורץ ושופע ועולה.
הוא לא זקוק לעידוד ולדמויים ולהשפעה,
כי הוא מעודד מכוח היצירה שבו ומכוח
היצירה של העם העברי בארצו הנבנית
ומחיה שמתות מדבר בין-לילה, אליה אל
יצירה זו הוא דומה וממנה השפעה ושמע
זכור ואיל.

יזהר-ממעט לפרוט על נימים אירוטיות
בספוריו, שהוא מתאר וכותב עליהן, אפשר
ובמשום שיש לו לומר הרבה הרבה על
החיים הגדולים עצמם — אין הוא נזקק
לסממן הריק זה, ואם אפילו יש והוא פו'
רט על נימים אלה, או שהן ענוגות מאד,
שקופות מאד ולידות, או שהן פשוטות
וטבעיות בלי כחל ובלי שרק ובלי היסט
יתר ביצרים, פשוט כמו שחבר בקיבוץ,
איש מעשה ואיש עבודה, יכול לאהוב
ורשאי לאהוב.

ישל למה לדבר דומה? — לאדם המט'
פס ועולה על הר גבוה ונישא, התחיל כצ'
עדים אטיים ומתונים, ועם עלייתו סאפץ
שריריו ונאבק עם מעליותיו ובליטותיו של
החר, וכשהוא מגיע לפסגתו, הרי הוא
נחלה מנצחון כבוש, ובירידתו שוב אין
הוא צריך להיאבק, אלא גולש ויורד, מת'
דרדר ויורד מתוך עליצות, ושובבות ילדו'
חית, כך הם ספוריו של יזהר, כל סיפור —
הר גדול ונישא בפני עצמו וכבוש הוא
צריך, אבל משכבשת אותו והגעת לפסגתו,
הרי אתה מתחיל להתעלס אתו בשלל ביי'
טויו ובשפע ניבוי, והקריאה שוטפת, מרי'
נינה ומדתקת, ומכאן — שאין לקרוא את
ספורי יזהר כריחות ובנשימה אחת ועצר'
רה, וכשם שקשה לו לאדם לטפס ולעלות
על שני הרים בזה אחר זה, כך לא ניתן
להתמיד בקריאת ספורי אחר ספור מספור'
רו הגדושים ושופעים ניבים מתודשים
וניבים ישנים היוצאים מתחת עטו כחוד'